

Sygn. akt VIII C 1678/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa głównego Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł.

przeciwko K. S.

o zapłatę

oraz sprawy z powództwa wzajemnego K. S.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł.

o zapłatę

I. z powództwa głównego:

1. zasądza od pozwanej K. S. na rzecz powoda Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł. kwotę 12.367,05 zł (dwanaście tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem złotych pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 czerwca 2017 roku do dnia 3 lipca 2018 r.,

2. zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) kwotę 12.367,05 zł (dwanaście tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem złotych pięć groszy) rozkłada na 24 (dwadzieścia cztery) miesięczne raty, w tym:

a) 23 (dwadzieścia trzy) raty po 515 zł (pięćset piętnaście złotych) każda,

b) ostatnia 24 (dwudziesta czwarta) rata w wysokości 522,05 zł (pięćset dwadzieścia dwa złote pięć groszy), płatnych z góry do 15-go (piętnastego) dnia każdego miesiąca z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, ustalając termin płatności pierwszej raty do 15-go (piętnastego) dnia miesiąca następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku;

3. zasądza od pozwanej K. S. na rzecz powoda Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł. kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc złotych), a w pozostałej części nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

II. z powództwa wzajemnego:

1. oddala powództwo wzajemne,

2. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W dniu 7 czerwca 2017 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) w Ł., reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczyła przeciwko K. S. powództwo o zapłatę kwoty 12.367,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że K. S. jest właścicielką lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), znajdującego się w zasobach powoda. Pozwana, z mocy przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, obowiązana była do uiszczania na rzecz spółdzielni opłat z tytułu używania lokalu mieszkalnego. Pozwana uchybiła powyższemu obowiązkowi, na skutek czego na dzień 30 kwietnia 2017 roku powstała zaległość w kwocie 12.367,05 zł.

(pozew k. 3- 4)

Nakazem zapłaty z dnia 7 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi zasądził od K. S. na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 25)

Sprzeciwem wniesionym w dniu 16 sierpnia 2017 r. K. S. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości zarzucając, że powodowa spółdzielnia pobiera opłaty za centralne ogrzewanie od maja do października, pomimo, iż ciepło nie dociera wówczas do grzejników w mieszkaniu pozwanej. W ocenie pozwanej takie zachowanie powodowej spółdzielni narusza przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z dnia 5 kwietnia 2006 r. Na wypadek uwzględnienia powództwa K. S. wniosła o rozłożenie zasadzonej kwoty na 24 miesięczne raty.

(sprzeciw k. 28- 32)

W piśmie procesowym z dnia 11 września 2017 r., stanowiącym odpowiedź na zarzuty podniesione w sprzeciwie od nakazu zapłaty, pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Co do opłat za centralne ogrzewanie strona powodowa wskazała, że w okresie objętym pozwem sposób rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania ujęty był w Regulaminie rozliczania kosztów centralnego ogrzewania i podgrzania wody i wody wraz z odprowadzeniem ścieków z użytkownikami lokali w budynkach Spółdzielni przyjętym uchwałą nr 3/2/2014 Rady Nadzorczej z dnia 21 stycznia 2014 r. oraz w uchwale nr 7/2/2016 Zarządu Spółdzielni z dnia 28 stycznia 2016 r. i uchwale nr 4/1/2017 Zarządu Spółdzielni z dnia 13 stycznia 2017 r.

(pismo procesowe k. 57- 59)

W dniu 12 lutego 2018 r. K. S. złożyła pozew wzajemny, w którym wniosła o zasądzenie od Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł. na swoją rzecz kwoty 19.032,46 zł z ustawowymi odsetkami za okres od 1 stycznia 2007 r. do 10 sierpnia 2017 r. tytułem zwrotu opłat za centralne ogrzewanie w miesiącach letnich w okresie od 2007 r. do 2017 r. Ponadto powódka wzajemna wniosła o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu K. S. przytoczyła identyczne okoliczności, jak w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Powódka wzajemna podniosła, że w skład kwoty, której zapłaty domaga się powodowa spółdzielnia wchodzi również opłaty z tytułu centralnego ogrzewania. W ocenie K. S. powodowa spółdzielnia niezasadnie nalicza opłaty z tytułu centralnego ogrzewania w miesiącach letnich, gdyż wówczas ciepło nie jest doprowadzane do grzejników w mieszkaniu powódki wzajemnej. Ponadto powódka wzajemna wyjaśniła, że swoich roszczeń z tytułu zwrotu dywidendy oraz zadośćuczynienia, z uwagi na to, że roszczenia te nie podlegają rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, będzie dochodziła w odrębnym postępowaniu.

(pozew wzajemny k. 91- 92, k. 96- 97, pismo procesowe k. 112- 113)

Na rozprawie w dniu 11 maja 2018 r. pełnomocnik powoda wyjaśnił, że dochodzona pozwem kwota 12.367,05 zł została obliczona za okres od 1 marca 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r.

(protokół rozprawy k. 118- 119)

W piśmie procesowym z dnia 25 maja 2018 r. pełnomocnik powoda wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę 1.179,70 zł składają się skapitalizowane odsetki za okres, za który powód dochodzi należności głównej, czyli od 1 marca 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r., w kwocie 425,43 zł, jak również za okres wcześniejszy, czyli od 30 listopada 2013 r. do 29 lutego 2016 r., w kwocie 754,27 zł.

(pismo procesowe k. 120)

Na rozprawie w dniu 3 lipca 2018 r. pełnomocnik powoda popierał powództwo główne, natomiast wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego. Pozwana potwierdziła, że posiada zaległość wobec powodowej spółdzielni w wysokości wskazanej w pozwie. Ponadto K. S. poparła powództwo wzajemne. Pełnomocnik powoda nie oponował przeciwko wnioskowi pozwanej o rozłożenie należności na raty.

(protokół rozprawy k. 124- 125)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. przysługuje odrębna własność lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), w związku z czym pozwana miała obowiązek uczestniczyć m.in. w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem lokalu, poprzez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. K. S. nie wywiązywała się jednak z powyższego obowiązku uiszczania opłat za eksploatację przedmiotowego lokalu, w związku z czym na dzień 30 kwietnia 2017 roku powstała zaległość w kwocie 12.367,05 zł.

(wypis z aktu notarialnego k. 21- 22, wydruk obrotów lokalu k. 13- 20, statut spółdzielni mieszkaniowej k. 60- 74)

W dniu 21 stycznia 2014 r. Rada Nadzorcza powodowej spółdzielni mieszkaniowej podjęła uchwałę nr 3/2/2014 zatwierdzającą Regulamin rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania i podgrzania wody oraz wody wraz z odprowadzeniem ścieków z użytkownikami lokali w budynkach Spółdzielni.

(uchwała Rady Nadzorczej k. 75, regulamin k. 76- 81)

W dniu 28 stycznia 2016 r. Zarząd powodowej spółdzielni mieszkaniowej podjął uchwałę nr 7/2/2016 w przedmiocie rozliczenia centralnego ogrzewania i naliczeń za centralne ogrzewanie.

(uchwała zarządu k. 81- 83)

W dniu 13 stycznia 2017 r. Zarząd powodowej spółdzielni mieszkaniowej podjął uchwałę nr 4/1/2017 w przedmiocie rozliczenia centralnego ogrzewania i naliczeń za centralne ogrzewanie.

(uchwała zarządu k. 84- 86)

K. S. samodzielnie prowadzi gospodarstwo domowe, utrzymuje się z emerytury w wysokości 2.200 zł, która stanowi jej jedyne źródło utrzymania. Pozwana miesięcznie opłaca rachunki za energię w wysokości około 90 zł, internet- 90 zł, telefon- 40 zł, leki 50 zł i prasę- 50 zł. Poza tym K. S. spłaca zobowiązanie wobec P.- 300 zł i Banku (...)- 160 zł.

(zeznania pozwanej k. 125)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości,

co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu, a także na podstawie zeznań pozwanej.

Natomiast na rozprawie w dniu 3 lipca 2018 r. Sąd oddalił wniosek K. S. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, gdyż ocena, czy uregulowania obowiązujące w powodowej spółdzielni mieszkaniowej, a dotyczące rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania, są zgodnie z przepisami Dyrektywy 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych..., jak również Rozporządzenia Ministra Gospodarki z 9 października 2006 r., należy tylko i wyłącznie do uprawnień Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo główne jest zasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) w Ł. wniosła o zasądzenie od K. S. kwoty 12.367,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem opłat za używanie przysługującej pozwanej odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Powyższa kwota obejmowała zaległość z tytułu opłat za okres od 1 marca 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r., w tym kwota 1.179,70 zł stanowiła skapitalizowane odsetki za okres od 30 listopada 2013 r. do 29 lutego 2016 r., w kwocie 754,27 zł oraz za okres od 1 marca 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r., w kwocie 425,43 zł.

Poza sporem pozostawało, iż K. S. przysługuje odrębna własność lokalu mieszkalnego wymienionego powyżej. Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych, członkowie spółdzielni będący właścicielami lokali są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu.

W niniejszej sprawie wysokość opłat dotyczących lokalu pozwanej nie była przez nią kwestionowana. Co więcej na rozprawie w dniu 3 lipca 2018 r. pozwana potwierdziła, że posiada zaległość wobec powodowej spółdzielni w wysokości wskazanej w pozwie. Dodatkowo Sąd przyjął, że strona powodowa przedkładając dokument w postaci wydruku obrotów lokalu, udowodniła wysokość stawek składających się na miesięczne opłaty, jak również wysokość samych tych opłat, w wysokości w tych dokumencie wskazanej. W konsekwencji zaległość za okres od dnia od 1 marca 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. Sąd uznał za udowodnioną.

Podkreślić również należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 754,27 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od 30 listopada 2013 r. do 29 lutego 2016 r. i kwotę 425,43 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od 1 marca 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r., a także odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty dochodzonej pozwem za okres od dnia 7 czerwca 2017 r., czyli od dnia wniesienia pozwu, do dnia 3 lipca 2018 r., czyli do dnia wydania wyroku.

K. S. złożyła wniosek o rozłożenie dochodzonej w pozwie należności na 24 miesięczne raty. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje Sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody.

Oczywistym jest przy tym, iż rozłożenie zasądanego świadczenia na raty może mieć miejsce li tylko wówczas, gdy jego spełnienie w tej formie jest przez pozwanego obiektywnie możliwe. O ile, bowiem rolą omawianego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym, uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek, o tyle rozwiązanie to nie może naruszać praw wierzyciela i doprowadzać do jego pokrzywdzenia, co niewątpliwie nastąpiłoby, gdyby sytuacja finansowa dłużnika nie dawała realnych szans na terminową spłatę świadczenia w ratach. K. S. samodzielnie prowadzi gospodarstwo domowe, utrzymuje się z emerytury w wysokości 2.200 zł, która stanowi jej jedyne źródło utrzymania. Pozwana miesięcznie opłaca rachunki za energię w wysokości około 90 zł, internet- 90 zł, telefon- 40 zł, leki 50 zł i prasę- 50 zł. Poza tym K. S. spłaca zobowiązanie wobec P.- 300 zł i Banku (...)- 160 zł. Zatem w świetle przytoczonych okoliczności, w ocenie Sądu zachodzą obiektywne podstawy do przyjęcia, że K. S. z jednej strony nie jest w stanie zaspokoić jednorazowo roszczenia powoda, a z drugiej jego rozłożenie na raty umożliwi pozwanej stopniowe uregulowanie swojego zobowiązania.

Dlatego też zasądzoną kwotę 12.367,05 zł. Sąd rozłożył na 24 miesięczne raty, w tym 23 rat po 515 zł. każda, a ostatnia 24-ta rata w wysokości 522,05 zł, płatnych z góry do piętnastego dnia każdego miesiąca z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, ustalając termin płatności pierwszej raty do piętnastego dnia miesiąca następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze trudną sytuację życiową K. S., która, zdaniem Sądu, oceniana przez pryzmat zasad współżycia społecznego, uzasadnia odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest przy tym suwerennym uprawnieniem sądu orzekającego i od oceny tegoż sądu należy przesądzenie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu (por. m.in. postanowienie SN z dnia 25.03.2011 r., IV CZ 136/10, LEX nr 785545; postanowienie SN z dnia 19.01.2012 r., IV CZ 118/11, LEX nr 1169157; postanowienie SN z dnia 26.01.2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012/7-8/98; postanowienie SN z dnia 9.02.2012 r., III CZ 2/12, LEX nr 1162689). W ocenie Sądu taki właśnie szczególnie wypadek zachodzi w stosunku do K. S., analiza jej sytuacji życiowej i majątkowej doprowadziła bowiem Sąd orzekający w sprawie do przekonania, że pozwana nie posiada wystarczających środków na pokrycie kosztów procesu w pełnej wysokości. Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 3.917 zł. i obejmowały koszty zastępstwa adwokata w kwocie 3.600 zł. (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie), 300 zł. tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz 17 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Mając na uwadze okoliczności, które były przytaczane powyżej, przy okazji uzasadnienia rozstrzygnięcia w przedmiocie rozłożenia zasądanego roszczenia na raty, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.000 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, a w pozostałej części nie obciążył pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu. Powyższe okoliczności, w ocenie Sądu, uzasadniają zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (por. m.in. wyrok SA w Białymstoku z dnia 11.04.2014 r., I ACa 9/14, LEX nr 1455540; wyrok SA w Łodzi z dnia 27.11.2013 r., I ACa 725/13, LEX nr 1409197; wyrok SA w Szczecinie z dnia 25.10.2012 r., I ACa 571/12, LEX nr 1237890).

Natomiast powództwo wzajemne podlegało w całości oddaleniu.

K. S. wniosła o zasądzenie od Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł. na swoją rzecz kwoty 19.032,46 zł z ustawowymi odsetkami za okres od 1 stycznia 2007 r. do 10 sierpnia 2017 r. tytułem zwrotu opłat za centralne ogrzewanie w miesiącach letnich w okresie od 2007 r. do 2017 r. Ponadto powódka wzajemna wniosła o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. W ocenie K. S. powodowa spółdzielnia niezasadnie naliczała opłaty z tytułu centralnego ogrzewania w miesiącach letnich, gdyż wówczas ciepło nie jest doprowadzane do grzejników w mieszkaniu powódki wzajemnej. W ocenie Sądu roszczenie K. S. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż powodowa spółdzielnia mieszkaniowa jest uprawniona do pobierania zaliczek na poczet opłat za centralne ogrzewanie przez cały rok. Należy przypomnieć, że zgodnie § 188 ust. 3 statutu powodowej spółdzielni mieszkaniowej, który jest niemalże dokładnym powtórzeniem treści przepisu art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych, członkowie spółdzielni będący właścicielami lokali są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych

z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez wnoszenie comiesięcznych opłat. Z kolei § 189 ust. 1 statutu powodowej spółdzielni stanowi, że wydatki, o których mowa w § 188 w szczególności obejmują koszty eksploatacji, koszty ciepła... Jak słusznie wskazał pełnomocnik powoda główne szczegółowe unormowania w powyższej kwestii znalazły się w Regulaminie rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania i podgrzania wody i wody wraz z odprowadzeniem ścieków z użytkowników lokali w budynkach Spółdzielni zatwierdzonym uchwałą nr 3/2/2014 podjętą przez Radę Nadzorczą w dniu 21 stycznia 2014 r. W przedmiocie rozliczenia centralnego ogrzewania i naliczeń za centralne ogrzewanie zarząd powodowej spółdzielni podjął w dniu 28 stycznia 2016 r. uchwałą nr 7/2/2016, a w dniu 13 stycznia 2017 r. uchwałą nr 4/1/2017. W myśl § 3 powołanego powyżej regulaminu w trakcie okresu rozliczeniowego, którym jest rok kalendarzowy, użytkownicy wnoszą przedpłaty zaliczkowe uwzględniające przewidywany koszt centralnego ogrzewania, energii do podgrzania wody oraz wody zimnej na bazie zużycia z poprzedniego okresu rozliczeniowego. Z kolei § 6 regulaminu stanowi, że opłaty za koszty stałe i zużycia pobiera się przez cały okres rozliczeniowy. Z treści powołanych powyżej przepisów wynika jasno, że opłaty o które upomniała się K. S. stanowiły w istocie zaliczki m. in. na poczet przewidywanego kosztu centralnego ogrzewania. Obowiązek uiszczania zaliczek trwał przez cały okres rozliczeniowy. Bez znaczenia pozostawało, czy w danym miesiącu K. S. w swoim mieszkaniu korzystała z energii cieplnej dostarczanej poprzez instalacje centralnego ogrzewania. Po zakończeniu okresu rozliczeniowego powodowa spółdzielnia mieszkaniowa dokonywała rozliczeń m. in. kosztów centralnego ogrzewania, porównując przedpłaty z faktycznymi kosztami poniesionymi w okresie rozliczeniowym ustalając, czy w związku z korzystaniem z danego lokalu przysługuje dopłata, czy też zwrot. Sposób dokonania rozliczeń został określony w § 3 uchwały nr 7/2/2016 z dnia 28 stycznia 2016 r. oraz uchwały nr 4/1/2017 z dnia 13 stycznia 2017 r. Powyższe uregulowania obowiązujące w powodowej spółdzielni mieszkaniowej, a dotyczące rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania, są zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 1222 ze zm.). Nie naruszają także przepisów obu aktów prawnych wskazanych przez K. S., a mianowicie Dyrektywy 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych..., jak również Rozporządzenia Ministra Gospodarki z 9 października 2006 r. Należy zauważyć, że dyrektywa Unii Europejskiej jest aktem prawa, którego mocą prawodawcy państw członkowskich zobowiązani są do wprowadzenia określonych regulacji prawnych służących osiągnięciu wskazanego w dyrektywie celu. Wymieniona dyrektywa miała m. in. na celu poprawę efektywności wykorzystania energii przez użytkowników końcowych. Natomiast powołane przez powódkę wzajemne rozporządzenie zostało uchylone w dniu 3 listopada 2010 r. Dlatego też Sąd oddalił powództwo wzajemne, gdyż K. S., nie podważając wysokości opłat za centralne ogrzewanie, zakwestionowała jedynie zasadność ich pobierania w okresie od maja do października 2007 r.- 2017 r.

Z przyczyn, o których była mowa przy okazji rozstrzygnięcia o kosztach procesu w zakresie powództwa głównego, Sąd nie obciążył K. S. kosztami procesu w zakresie powództwa wzajemnego.